

Formanden: "I Gaar efter Mødet er ombdelt Indbringingsforslag til 2den Behandling af „Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873“ samt Landsthingsudvalgets Betænkning over „Forslag til Lov om Konkurs samt om nogle Forandringer i de gjældende Bestemmelser om Pant, Thinglæsning og Eksekution.“

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til:

Spørgsmaal om Fremme af Forespørgsel af Folkethingsmanden for Randers Amts 3die Valgkreds (Vovlsen) til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet angaaende Børger- og Almue-skolevæsenet.

Uden Afstemning tillodes det, at Forespørgselen maatte nyde Fremme.

Man gif derefter til den under Nr. 2 paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

Indbringelse ved Folkethingsmanden for Nalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle) af „Forslag til Lov om Tillæg til § 9 i Lov om Hegn af 6te Marts 1869.“

Zahle: Det Forslag, jeg herved tillader mig at forelægge det høie Thing, gaar ud paa et Tillæg til § 9 i Lov om Hegn af 6te Marts 1869 og lyder saaledes: „Ved Eksonnet over den Nytte, et Hegn yder sin Eier, og den Stade, det tilføier anden Mands Eiendom, skal ikke komme i Betragtning, at der mellem Begges Eiendomme er lagt en større eller mindre Bei, kun at Beiens Brede kan, hvor der bliver Spørgsmaal om at styne høistammede Træer til Fordel for anden Mands Eiendom, have Indflydelse paa, hvor langt ned vedkommende Træer aarlig skulle stynes.“ De Herrer ville erindre, at § 9 i Hegnsløven af 1869 gaar ud paa at fikke en Landeieendomsbesidder mod, at der paa anden Mands Eiendom grov Træer, som kunne have skadelig Indvirkning paa hans Jordbrug. Jeg vil tillade mig at oplæse et Par Ord af denne § 9. Der staar: „Eigesom Ingen er berettiget til

inden Overenskomst med Naboen at danne nyt Hegn ved at plante høistammede Pile, Popler eller andre egentlige Træer, saaledes bør der heller ikke paa de tilstedeværende Hegn opstilles større Buske eller Træer, som ved at flygge ind paa Naboens Grund eller ved at flyde deres Rødder ind i denne medføre uforholdsmæssig Skade for Naboetendommen.“ Den Smistændighed, der bringer mig til at forelægge denne Sag, er følgende. Der er forekommet det Tilfælde, at der ved Eiden af en Bei stod Træer som de, hvorom her er Spørgsmaal, og som bevisligt vare til Skade for andre Mand. Hegnsmyndighederne i Sognet og Landvæsenkommissionen fandt den her nævnte Paragraf anvendelig paa dette Tilfælde og gave den Mand, som fandt sig brøstholdet ved disse Træer, Medhold i, at den anden Mand, paa hvis Grund Træerne stode, skulde kappe dem saa langt ned, at de ikke mere flyggede ind over hans Grund, men Overlandvæsenkommissionen kom til et aldeles modsat Resultat. Den fortolkede nemlig denne § 9 meget skarpt, saaledes at den slet ikke kan komme til Anvendelse, hvor Træerne staa paa en Bei groft. Den holdt fast ved, at hvad her staar i § 9 om tilstødende Eiendomme, ikke kan faae Anvendelse paa Eiendomme, imellem hvilke der løber en Bei, idet den nemlig mener, at Folk ikke ere Naboer, naar en Bei adskiller dem. Denne Overlandvæsenkommissions Kjendelse skal jeg tillade mig at lade fremlægge til Efterhyn for det høie Things Medlemmer. Det forekommer mig imidlertid, at denne Afgjørelse er af den Bessaffenhed, at der, hvis den omhandlede Lov skal komme Vedkommende til Nytte, maa gives den en Tilføielse, hvorved det for Fremtiden bliver umuligt at fortolke Løven, som slet er af denne Overlandvæsenkommission. Da slige Træer som de, hvorom her er Spørgsmaal, som Alle vide, hyppig forekomme netop ved Beiene, vil den Bessyttelse, som denne Lovparagraf har tilsigtet at yde en Bruger imod den Skade, der kan tilføies ham fra anden Mands Eiendom, i de allerfleste Tilfælde, ja, jeg kan gjerne sige i 9 af 10 Tilfælde, ikke komme ham til Gode, naar der ikke gives Lovparagrafen en Tilføielse, hvorved den strengeste Opfattelse af Begrebet „Naboer“